

РЕШЕНИЕ

№ 42979

гр. София, 22.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 25.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **5095** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно -процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на „МЕДИНА ЛОДЖИСТИК“ ЕООД,[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], представлявано от управителя Х. Б., чрез адв.Вл.Х., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) №25-4332-002063/25.03.2025 г. по чл.171, т.2а, б.А от ЗДвП, издадена от И. В. - полицейски инспектор в отдел „ПП“ - СДВР.

Жалбоподателят твърди, че оспорената заповед е неправилна и незаконосъобразна поради противоречие с материалния закон и издадена в нарушение на процесуалните правила. Посочва, че в ЗППАМ липсват мотиви защо СУМПС на водача на автомобила се приема, че не е валидно за територията на страната, като същата е издадена при неизяснена фактическа обстановка. Моли за отмяна на оспорвания административен акт.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв.Д., който поддържа жалбата на посочените в нея основания и претендира сторените по делото разноски, за което представя списък. Допълнително депозира писмени бележки.

Ответникът - И. В. - полицейски инспектор в отдел „ПП“ – СДВР, редовно призована, представлява се от юрк.П., който оспорва жалбата и поддържа представения по делото писмен отговор на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Административен съд София-град, 57-ми състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна

следното:

На 25.03.2025 г. около 14:50 часа в [населено място], по [улица] с посока на движение от [улица] към бул. Я. С., при извършена проверка от служители на МВР на водачът на т.а. "Ф. Транспортър" с рег. [рег. номер на МПС], собственост на „МЕДИНА ЛОДЖИСТИК“ ЕООД, [ЕИК], е установено, че водачът управлява МПС без да притежава СУМПС. На водачът е съставен АУАН №1405903/25.03.2025 г. от инспектор при 05 РУ-СДВР.

Въз основа на така съставения акт е издадена заповед за прилагане на ПАМ №25-4332-002063/25.03.2025 г. на полицейски инспектор в отдел „ПП“ - СДВР, на основание чл. 171, т. 2а, б. А от ЗДвП, по отношение на автомобила на „МЕДИНА ЛОДЖИСТИК“ ЕООД е наложена принудителна мярка „прекратяване на регистрацията на ППС“ за срок от шест месеца. В мотивите на заповедта е посочено, че автомобил "Ф. Транспортър" с рег. [рег. номер на МПС], собственост на „МЕДИНА ЛОДЖИСТИК“ ЕООД, [ЕИК] е бил управляван от Г. Дюлгер, [ЕГН], роден в У., който не е притежавал свидетелство за управление на МПС валидно за територията на Република България. Отнети са свидетелство за регистрацията на МПС № [ЕГН] и две регистрационни табели с [рег. номер на МПС].

По делото е представена докладна записка от 27.03.2025 г. от ПИ С., в която е записано, че Г. Дюлгер, [ЕГН], е представил свидетелство за управление на МПС №КВС908573 по образец на Република У.. Предвид обстоятелството, че са се усъмнили в неговата истинност, същото е отнето с Протокол за доброволно предаване. След извършена справка в АИС-БДС е установено, че лицето е със статут на постоянно пребиваващ в Република България чужденец.

В хода на съдебното производство, за изясняване на делото от фактическа страна е разпитан свидетелят Г. Дюлгер, [ЕГН], ЛЧН:[ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], У. - шофирал МПС. Същият посочва, че работи като куриер във фирма за куриерски услуги. На 25.03.2025 г., след като паркирал на кръстовище до бул. Я. С., бил проверен от полицаи, на който представил СУМПС издадено в Р У.. Бил задържан за 24 часа, а СУМПС изнето с протокол. Съдът кредитира показанията като относими към случая.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от лице, което има правен интерес от оспорването, срещу акт, който подлежи на обжалване, поради което същата е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна, поради следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

На основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП.

С оглед представената заповед № 513з-6400/07.07.2023г., издадена от Директор на СДВР, вр. със Заповед № 8121з-1631/02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената писмена форма.

Между страните не е спорно, че процесното МПС е собственост на жалбоподателя.

Редакцията на цитираната разпоредба на чл. 171, т. 2а от ЗДвП, в сила от 03.01.2018 г., гласи, че за

осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Разпоредбата е материално-правна и няма обратно действие съгласно чл. 14 от ЗНА. Предходната редакция на цитираната разпоредба касае собствениците/водачите, които не притежават съответното свидетелство за управление. Тя не се прилага в настоящия случай, но е относима към начина на тълкуване на разпоредбата в действащата ѝ редакция. Ноторно е, че целта на изменението на чл. 171, т. 2а от ЗДвП, в сила от 03.01.2018 г., беше да не бъдат санкционирани с прекратяване на регистрацията водачите и собствениците на МПС, които притежават свидетелство за управление, валидно за категорията, но същото е с изтекъл срок, т.е. не е подновено. Законодателят прие, че обществената опасност на такива деяния е сравнително ниска, като често МПС се управлява със СУМПС с изтекъл срок, поради пропуск на водачите, а не поради липса на правоспособност. Именно и поради това, в СУМПС на задната страна са разграничени срокът на валидност на самото СУМПС, т. е. на документа /т. 4б/ и срокът на валидност на категорията /т. 11/.

В чл. 161 от ЗДвП са предвидени предпоставките, при които свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България. Хипотезите на чл. 161, ал. 1, т. 2, т. 4 и т. 5 безспорно не са налице и не следва да се разглеждат подробно. Следва да се обсъди доколко е налице някоя от алтернативните хипотези на чл. 161, ал. 1, т. 1 и т. 3.: т. 1 - държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата /Конвенция за пътното движение/ и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията и т. 3. - свидетелството е придружено от легализиран превод на български език.

Настоящият състав намира, че е налице хипотезата на чл. 161, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Противно на посоченото в АУАН и видно от приложената по административната преписка докладна записка от 27.03.2025г. от ПИ С. С., при извършената проверка на водача Г. Дюлгер, същият е представил СУМПС №КВС908573, по образец на Република У.. Същото е иззето с протокол за доброволно предаване.

Република У. е страна по Конвенцията за пътното движение и използвано от нарушителя СУМПС се явява валидно такова за територията на РБ.

Действително, чл. 162, ал. 2 от ЗДвП предвижда, че чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, до една година от датата на издаване на документ за пребиваване. Този срок, обаче, не прави СУМПС невалидно за категорията му, така, както бе посочено по-горе по отношение на българските СУМПС с изтекъл срок.

По изложените съображения настоящият състав намира, че чужденецът е притежавал свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство.

Жалбата е основателна, поради което атакуваната заповед следва да бъде отменена.

Жалбоподателят претендира разноски, представил е списък /л. 66/, поради което ответникът следва да му заплати сумата от 50 лева за държавна такса и 1 200 лева за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 57-ми състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на „МЕДИНА ЛОДЖИСТИК“ ЕООД,[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], представлявано от управителя Х. Б., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №25-4332-002063/25.03.2025 г. по чл.171, т.2а, б.А от ЗДвП, издадена от И. В. - полицейски инспектор в отдел „ПП“ – СДВР.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на „МЕДИНА ЛОДЖИСТИК“ ЕООД,[ЕИК], направените по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение в размер общо на 1 250 (хиляда двеста и петдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО на основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП не подлежи на обжалване и е окончателно.